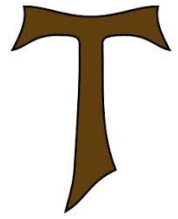

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 29 Febrer de 2024 núm. 273

Web: ofscat.iimdofree.com
e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: <https://www.ordenfranciscanasecular.es>

SANTA EULÀLIA 12 de febrer

HABLANDO EN DIALECTO

Dolores Aleixandre
SGDO. CORAZÓN DE JESÚS

Sentarse y escuchar

Busco apoyos para promover a María de Betania como patrona del colectivo numeroso al que pertenecemos los y las mayores, también calificados como *tercera edad*, chicos/as de oro, ancianos/as o viejos/as. La idea me vino al caer en la cuenta, hace poco, de que en la escena de Lc 10,38-42 lo que se dice de María es que estaba *sentada y escuchando*. Como el Evangelio no habla de su edad, me permito la licencia de imaginárla mucho mayor que Marta, un poco cascada de salud y recibiendo desde su sillita baja a Jesús recién llegado. —«Perdona que no me levante, hijo, pero es que este dichoso reuma me tiene baldada. Anda, siéntate tú también y háblame de cómo te va todo y qué cosas vas contando por ahí... Y no bajes la voz porque entonces no te oigo». Algo muy bueno debe de haber en eso de sentarse y escuchar porque así estrenó Jesús su

vida relacional y así lo encontraron sus padres en el templo: *sentado y escuchando* (Lc 2,46).

Estar sentado significa, entre otras cosas, renunciar a la prisa, estarse quieto, hacer pausa y todo eso nos cuesta porque, seguramente, hemos vivido gran parte de nuestra vida con un ritmo acelerado y lo de frenar lleva su tiempo. Algunos se resisten tanto que se ganan la etiqueta de refunfuiones y enfadosos: «fray Lucas brama porque ya no tiene acceso a informaciones de primera mano»; «sor Águeda proclama que la han obligado a jubilarse»; «el Hno. Matías pone palitos en la rueda al joven que lo ha reemplazado»; «la Hna. Adoración repite una y otra vez el estribillo 'con lo que yo he trabajado y verme así, sin hacer nada'...».

«Espacio, no tengas prisa —decía Juan Ramón Jiménez— que donde tienes que ir es a ti mismo». Pero ese «ir-a-sí-mismo» supone

parar para asumir la propia existencia, habitarla, comenzar a negociar los cambios que el paso de la edad introduce en ella. Nos da o no, estamos ante una etapa diferente de las anteriores en la que, junto a evidentes pérdidas, se nos presentan nuevas oportunidades. Y necesitamos afrontarlas desde una actitud de radical confianza, algo así como si le firmáramos a Dios un cheque en blanco en el que le expresamos que, sea como sea este tiempo, estamos seguros de su presencia y su compañía. Y como cuesta firmar ese cheque, nos conviene sentarnos. *Escuchar* podría ser otra «especialidad de la casa» de la gente mayor si nos ponemos a dedicar tiempo, disponibilidad, apertura y un cierto vaciamiento de lo propio para entrar en lo de otros. Qué maravilla si llegamos a ser como esas personas a las que uno se acerca como a un rincón inundado de sol en invierno. Como somos tantos, el consumo energético bajaría de manera considerable y nuestras comunidades estarían mucho más caldeadas. Vale la pena intentarlo...

ELOGI DE LA PARAULA

Entre les persones, el mot “paraula” expressa molts significats: dirigir la paraula és adreçar-se a algú; de paraula vol dir viva veu, home de paraula és aquell que ha complert el que havia promès; fer servir paraules gruixudes denota vulgaritat i mala educació; demanar la paraula es fa quan algú vol començar a parlar en una reunió o assemblea.

La paraula és el mitjà excel·lent, no només per descobrir el que algú pensa i percep, sino també per exposar el que sentim dins nostre: les vibracions de l’esperit, els batecs del cor...

Encara que de vegades una mirada o un silenci, un somriure tendre o una llàgrima puguin manifestar el triomf o el fracàs, de fet, l’última paraula, la més pregona i emotiva, és la que sorgeix amb amor.

Una paraula dita amb estimació val més que cent discursos dispersos i cridaners. El do de la paraula i de la caritat són dos obsequis gratuïts i exquisits que hem rebut de Déu i dels quals només els humans gaudeixen en plenitud.

Malgrat tot, la paraula a dia d’avui, ha perdut incidència en les relacions humanes, i fins i tot se’n poden fer un mal us. Ja no significa sempre el que pensem i volem expressar. Es bandeja i corromp el seu significat ancestral que era sagrat. Tot s’ha de fer per escrit. A cal Notari no serveixen les paraules, s’exigeix que qualsevol declaració vagi signada. Encara és pitjor quan la paraula es rebaixa amb mots barroers, amb renecs o blasfèmia. L’atenció i respecte que es té a les creences musulmanes amb llurs expressions no és pas igual quan es tracta de respectar la sensibilitat cristiana que encara es dóna en una bona part de la nostre societat.

Per què prostituir la parla humana? Un escriptor belga, Maurice Maeterling, escriu bellament: “La paraula veritablement sàvia és la que un nen petit entén sense necessitat de més explicacions” Ben cert!

Fr. Francesc Costa i Planagumà ofm.

El camí de Kenosis

Ser important, ser el més gran i ser el millor és un desig bàsic dels humans. De fet, l'evolució origina i se sosté en aquest desig de ser el gran. La història humana ens mostra que aquest desig pot prendre dues direccions diferents: la correcta o la incorrecta. Adam i Eva també volien ser grans (Cf. Gen 3,5). Tanmateix el camí que van prendre va ser incorrecte. Al contrari, Maria va prendre el camí correcte (Lc 1, 38). Adam i Eva van prendre el camí d'egoisme, mentre Maria va prendre el camí de Kenosis. L'egoisme ens condueix a presumir en les nostres habilitats i mirar els altres sobre les espatlles. Però Kenosis ens condueix a presumir en Déu i estimar millor els nostres germans.

Sant Francesc volia ser un guerrer, viatjant en el camí d'egoisme que va acabar en misèria i buidor existencial. Tanmateix, el Senyor li va mostrar el camí de Kenosis. Com un home que havia viatjat els dos camins, sant Francesc entén bé el desig de ser el gran i ensenya el bon camí de presumir als seus germans a la seva admonició (Cf. 5).

És una paradoxa que un home humil com sant Francesc ens ensenyi a presumir. Ell va comprendre que el desig de ser gran no es pot passar per alt. Per això, ell no ens ensenya a no presumir, sinó que ens pregunta: “En què et pots gloriarse?” (Adm. 5, 4). Hi ha dos nivells de gloriarse en Déu: 1) Ser conscient i 2) Ser humil.

- 1) Ser Conscient: Sant Francesc ens ensenya que estem creats a la imatge i la semblança de Déu (Gen 1, 26). Tanmateix, existeix el perill de perdre aquesta grandesa i podem ajupir-nos al nivell dels diables. “Fins i tot els diables no van crucificar Jesús, però amb ells els humans ho van fer”. Per això, el nostre pare seràfic ens aconsella d'estar conscient de dos possibilitats/factors: “el nostre estat meravellós” i “la pitjor caiguda possible” (Cf. Adm 5, 1). Aquest primer pas de ser conscient ens ajuda a entrar el segon nivell.
- 2) Ser humil: humilitat és la manera d'executar el que hem après sent conscient. Sant Francesc enumera totes les maneres possibles d'assolir la grandesa (1 Cor 12, 28 & 13, 2). Tanmateix ens recorda que tot pertany a la misericòrdia de Déu i no als nostres mèrits.

Jesús mateix diu, “Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; però qui la perdi per Mi, la trobarà” (Mt 16, 25). La humilitat ens dona la disposició d’oferir-se a sí mateix a la creu (Cf. Adm 5, 2; Lc 14, 27).

El nostre pare seràfic és l’exemple perfecte de presumir de la manera correcta. Ho explica molt bé quan parla de l’alegria perfecta. Diu que

l’alegria perfecta no ve dels assoliments dels frares menors, sinó de buidar-se davant els seus germans. Com fills de sant Francesc, que no presumim en les nostres pròpies habilitats, sinó en la misericòrdia de Déu. Al Magnificat, Maria canta,

“La meva ànima magnifica el Senyor perquè Ell ha mirat la petitesa de la seva serventa” (Lc 1, 46 -48). “Si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor” (1Cor 1, 31).

Fra Arun de Madurai, ofmcap

PODER I AUTORITAT. AUTORITAT I PODER

Ha estat la tercera setmana d'aquest cicle B i el quart diumenge d'aquest mateix cicle B. Sí. M'ha fet pensar, reflexionar i pregar. Us donaré les referències que m'han colpit. No ho he buscat. M'he topat amb elles. Llegiu-lo perquè si no..., no ho entendreu: 2Sam 1 – 7a. 10 – 17; Mc 1, 21 – 28.

2Sam 1-7a i 10-17

En aquells dies, el Senyor envià Natan a David. Natan hi anà, li digué: “En una ciutat hi havia dos homes; l'un era ric i l'altre, pobre. El ric tenia molts ramats d'ovelles i de vaques. El pobre no tenia res més que una ovella petita que ell mateix havia comprat i havia criat. L'ovella creixia amb ell i amb els seus fills. Menjava del seu plat, bevia del seu vas, dormia als seus braços i la tenia com una filla. Un dia el ric rebé a casa seva un foraster, i com que li dolia de prendre un moltó o un vedell dels seus ramats per servir-lo al seu hoste, prengué l'ovella del pobre i la serví al foraster”. En sentir això, David s'indignà moltíssim i digué a Natan: “Ho juro per la vida del Senyor: un home així mereixeria la mort.

Pagarà l'ovella quatre vegades perquè, sense mirament, ha comès una acció com aquesta”.

Natan li respongué: “Aquest home ets tu. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva. Això diu el Senyor: Faré que els mals et vinguin de la teva pròpia casa.

Davant els teus ulls donaré les teves esposes a un altre que te les prendrà a la llum del dia. Tu has obrat d'amagat, jo ho faré a plena llum davant tot el poble d'Israel”. David digué a Natan: “He pecat contra el Senyor”. Natan li respongué:” Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs. Però amb aquest acte has ofès el Senyor: per això el fill que t'ha nascut morirà”. Natan se'n tornà a casa seva.

El Senyor envià una malaltia al noi que la muller d'Uries havia donat a David, i perderen tota l'esperança. David implorà Déu a favor del nen, dejunant i dormint a terra. Els notables del palau intentaven fer-lo alçar de terra però ell no en feia cas, ni volia tastar res.

Mc1,21-28

A Cafar-Naüm, Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: " Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu". Però Jesús el reprengué i li digué: " Calla i surt d'aquest home". Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: " Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen ". I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

La paràbola de Natán, és formidable. David comet un abús de poder i precisament pel poder que té no n'és conscient. Actua de manera impròpia. David abusa perquè està on està i és qui és. Natán en fa un símil. Crea una paràbola. En el cor de la paràbola David reacciona de la manera més lògica i espatarrant. Tots estem d'acord amb David i amb la seva reacció. És el que procedeix davant la situació que el profeta li refereix. Però el profeta l'encara. Li diu com son les coses y li venta una galtada que el fa reaccionar. Òbviament, David reacciona. Té la suficient dignitat, és l'escollit de Déu, per adonar-se'n. Ho assumeix. David acata a Natán perquè Natán té autoritat, autoritat moral que, al cap i a la fi, és la que s'imposa. David no pot replicar-li. No té dret. Té el poder, però s'ha extralimitat en el seu ús. Insisteixo, té poder, però no té dret. David tot i tenint el poder, aquest cop, no ha tingut autoritat. S'imposa l'autoritat del profeta, molt més enllà del poder. Cal distingir perquè una passa pel davant de l'altra. I... com acaba la cosa? El poder ha de doblegar el genoll.

En el text de Marc, Jesús té una autoritat que li és reconeguda. Però li es reconeguda en tot allò que fa referència al seu ensenyament. Fixeu-vos que, després usa el seu poder. Però mireu-lo a Ell i mireu com l'utilitza. L'utilitza contra el mal. Fa ús d'ell contra els esperits malignes. Jesús no fa servir tot el que pot fer servir a favor o bé en contra dels homes. El poder de Jesús només s'empra contra el mal que ve de fora. Ni tan sols contra la maldat humana.

Si Jesús hagués fet servir tota la seva potència divina en el seu profit, el seu messianisme no s'hagués pogut fonamentar en l'amor. Hagués estat un messianisme de l'espectacularitat, de la magnificència, de la "grandeur", que diria el general De Gaulle; però això no podia estar mai en consonància amb el messianisme de l'amor. Déu no pot fer servir els mecanismes dels homes perquè nosaltres ja sabem com funcionen els mecanismes dels homes. Déu ha de fer servir els seus propis mecanismes i heus ací que les coses van com van. Per tant, sembla ser que som incapaços d'utilitzar els recursos que Déu ens ha donat.

Curiosament, hi ha dos personatges en l'Evangeli que fan gala de la seva autoritat moral. D'un n'estem parlant, l'altre es son cosí, Joan el Baptista. Ja sabeu com varen acabar els dos. L'un, el primer, Joan, no es va poder tornar a posar mai una corbata, ni un corbatí, ni un mocador del coll, resulta que el van decapitar. L'altre fou penjat en una creu.

Us diré què en penso. En ambdós casos l'autoritat va ser víctima del poder. L'ús del poder va acabar amb allò que s'imposava precisament per la coherència. Crec que ens cal discernir en el que significa una cosa o bé l'altra. Cal discernir on volem restar, si amb el qui mana, perquè mana, o amb qui té quelcom a dir i que aleshores és conseqüent amb el que diu, en dona exemple i testimoni.

El poder es rep, l'autoritat és guanya. Cal que ens preguntem: De què fem ús, del poder o bé de l'autoritat?

Fra Joaquim Recasens, ofm

SAGRAMENTALS

Fou a partir de l'arribada de la COVID que vàrem començar a deixar de veure, mentre les esglésies encara estaven obertes, l'aigua beneïda a les piques que tenen a l'entrada d'aquests edificis. A part de treure l'aigua, també es varen aplicar d'altres mesures sanitàries per prevenir aqueixa pandèmia de "Coronavirus".

Però, què representa, i per a què serveix l'aigua beneïda ?

L'aigua beneïda és un "sagramental", degut al seu profund significat baptismal.

Segons el Catecisme de l'Església Catòlica, els sagramentals son

"signes sagrats", creats segons els models dels sagraments, a través dels quals es produeixen efectes, sobretot de caràcter espiritual, obtinguts per la intercessió de l'Església.

Els sagramentals, si bé la fe de l'Església impregna en una benedicció que és eficaç en si mateixa, aquesta només es concreta plenament quan es combina amb la fe personal i una vida recta i ordenada.

Alguns exemplars de sagramentals son: els crucifix, l'aigua beneïda, la sal beneïda, els sants olis, les cendres que es posen el Dimecres de Cendra, les medalles beneïdes ...

Els sagramentals son signes sagrats, moltes vegades amb matèria i forma, per mitjà dels quals es reben efectes espirituals, i son actes públics de culte i de santificació. Poden ser coses o accions, per intercessió de l'Església (CIC 1166).

Varen ser instituïts per l'Església, a diferència dels sacraments, que varen ser instituïts per Jesucrist, encara que tenen certes semblances amb els sacraments. Son signes de l'oració de l'Església, i ens disposen a rebre la gràcia.

D'entre els sacramentals, n'hi ha tres que destaquem, i que creiem que son bàsics, i que sempre, els cristians hauríem de tenir a casa, que son: l'aigua beneïda, la sal beneïda i el crucifix.

L'aigua beneïda té un doble significat: per una banda, ens recorda el nostre baptisme, i és símbol de purificació espiritual. També té un gran poder contra el dimoni, ja que aquest no la suporta. És un record de l'aigua que va brollar del costat de Jesús, que

és símbol del baptisme.

La sal beneïda és un sacramental que ben sovint no es té en compte i no es fa servir de forma rutinària a les parròquies. A pesar d'això, també és una arma poderosa contra el mal. Per disposar-ne, cal demanar-la al sacerdot.

El crucifix és el sacramental que trobem més comunament a les nostres llars. No sols ens recorda el gran amor que el Bon Déu té per nosaltres, sinó que té un poderós efecte dissuassori contra els enemics espirituals. És el signe de tot allò que Satanàs deprecia. És molt útil tenir-ne un a cada habitació de la casa per poder meditar amb freqüència en el gran sacrifici d'amor de Jesús.

Balbina Birba, ofs

SANANDO HERIDAS

Estos tres años, del 2023 al 2026, la familia franciscana celebra los 800 años de una serie de acontecimientos que marcaron la vida de San Francisco de Asís y forman parte de nuestra identidad como familia espiritual.

Este año 2024 celebramos la impresión de las llagas de San Francisco. ***Recordamos que, en 1224, hace 800 años, Francisco se retiró al monte Alverna para realizar una cuaresma de ayuno y oración, como era su costumbre. En este contexto de silencio y oración tuvo una experiencia espiritual especial: se hizo realidad el encuentro con el Crucificado, y quedaron impresos los estigmas, signos del amor, en su corazón y en su cuerpo.***

Para muchas personas las llagas son un signo de la unión espiritual que tenía san Francisco con Jesús y su amor por él. La cercanía a quienes sufrían, le llevó a San Francisco a comprender y contextualizar mejor los sufrimientos de Cristo. Junto a ese momento tan especial que se produjo en la vida de Francisco, creemos que las llagas también reflejan a todas aquellas personas que llevan una vida llena de heridas: las personas que sufren el abandono, la pobreza, la vergüenza o la culpa.

Para celebrar este acontecimiento en la vida de Francisco, para actualizarlo y tratar de vivirlo en nuestra vida, los Capuchinos hemos elegido como lema para nuestra acción pastoral en este año “SANANDO HERIDAS”. Va a ser el hilo conductor de muchas de nuestras actividades y acción pastoral en los lugares e iglesias en las que estamos. Os lo proponemos también a quienes vivís vuestra fe junto a nosotros o con nosotros, pues paradójicamente, los estigmas son heridas capaces de sanar.

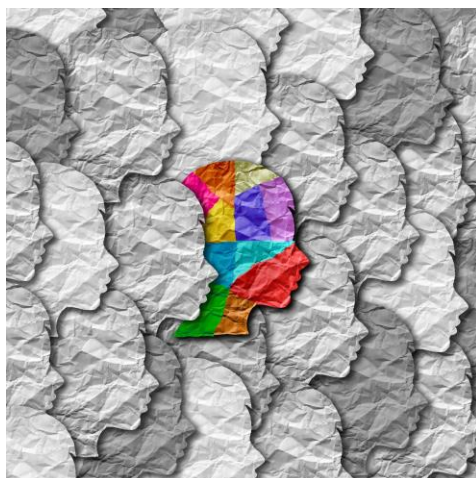
Los frailes que han trabajado sobre este lema y los materiales que nos ofrecen para la pastoral, nos recuerdan además que la herida propia, aceptada, se convierte en unguento para las de los otros. Sólo si nos acercamos a nuestras fragilidades con serenidad, podemos acompañar a los demás en sus incapacidades.

El Papa Francisco hace ya varios años que dijo que «misión de la Iglesia es curar las heridas del corazón, abrir puertas, liberar, decir que Dios es bueno, perdona todo, es padre, Dios es afectuoso y nos espera siempre».

Los que queremos vivir el carisma franciscano debemos ser sanadores de heridas, curadores de estigmas y costureros de corazones rotos. Sanar heridas significa asumir la parte de responsabilidad que tenemos en la construcción de una fraternidad con sus propios estigmas, pero capaz de solidarizarse con los estigmatizados de nuestro mundo.

Fra. Benjamín Echeverría, ofmcap

Estigmas Sociales

ORACIÓ PER DEMANAR LA PLUJA

Déu Pare Nostre, Senyor del cel i de la terra. Tu ets per a nosaltres; existència, energia i vida. Tu has creat l'ésser humà a la teva imatge i semblança perquè amb la seva feina, faci fructificar les riqueses de la terra, col·laborant així a la teva creació. Som conscients de la nostra misèria i debilitat. Res no podem sense Tu.

Tu, Pare Bo, que fas brillar el Sol sobre tots i fas caure la pluja, tingues compassió de tots els que pateixen durant la sequera aquests dies. Escolta amb bondat les oracions que la teva Església et dirigeix amb confiança, com vas escoltar les súpliques del Profeta Elies, que intercedia a favor del seu poble.

Fes que caigui del cel sobre la terra àrida, la pluja tan desitjada, perquè reneixin els fruits i se salvin els éssers humans i els animals. Que la pluja sigui per a nosaltres el signe de la teva gràcia i benedicció. Així, confortats per la teva misericòrdia, et rendim gràcies per tot do de la terra i del cel, amb què el teu Esperit satisfaci la nostra set.

SANT PAU VI

Taller de Iconografía

Pintar un icona

Centenario Franciscano

Hotel Santuario Monestir del Sant Crist de Balaguer

Profesor: Giancarlo Pellegrini

Del 2 al 8 de julio

13 edición

**Informa: Gloria
odrass@protonmail.com**

AGENDA

4 de febrer 2024, Sant Josep de Leonessa, prevere
Diumenge V durant l'any

5 de febrer 2024, Santa Àgata, verge

6 de febrer 2024, Sants Pere-Baptista , prevere i companys, màrtirs I/III
orde

7 de febrer 2024, Santa Coleta, verge

9 de febrer 2024, Beat Leopold d'Alpandeire, religiós.

11 de febrer 2024, Diumenge VI durant l'any

12 de febrer 2024, Santa Eulàlia

13 de febrer 2024, Pregària Interfranciscana
a les 19h "Admonició nº 13 i 14 "Paciència i pobresa" preparat per
Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor, A la Plaça Universitat
nº2, Barcelona.

14 de febrer, Dimecres de Cendra

17 de febrer 2024, Capítol Electiu de Zona, Mare de Déu de Montserrat

18 de febrer 2024, Diumenge I de Quaresma

22 de febrer 2024, Literatura, Art i Cristianisme, 20 h. Conferència "
Jérôme Lejeune" per Ignasi Mundet, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450,
de forma presencial i telemàtica.

25 de febrer 2024, Diumenge II de Quaresma

25 de febrer, 20:30h, adoració al Santíssim el Santuari de sant Antoni de
Pàdua, C. Santaló, 80 Barcelona

26 de febrer, 20h, Pregària Contemplativa amb cants de Taizé
A la Cripta del Santuari de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 -
Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es